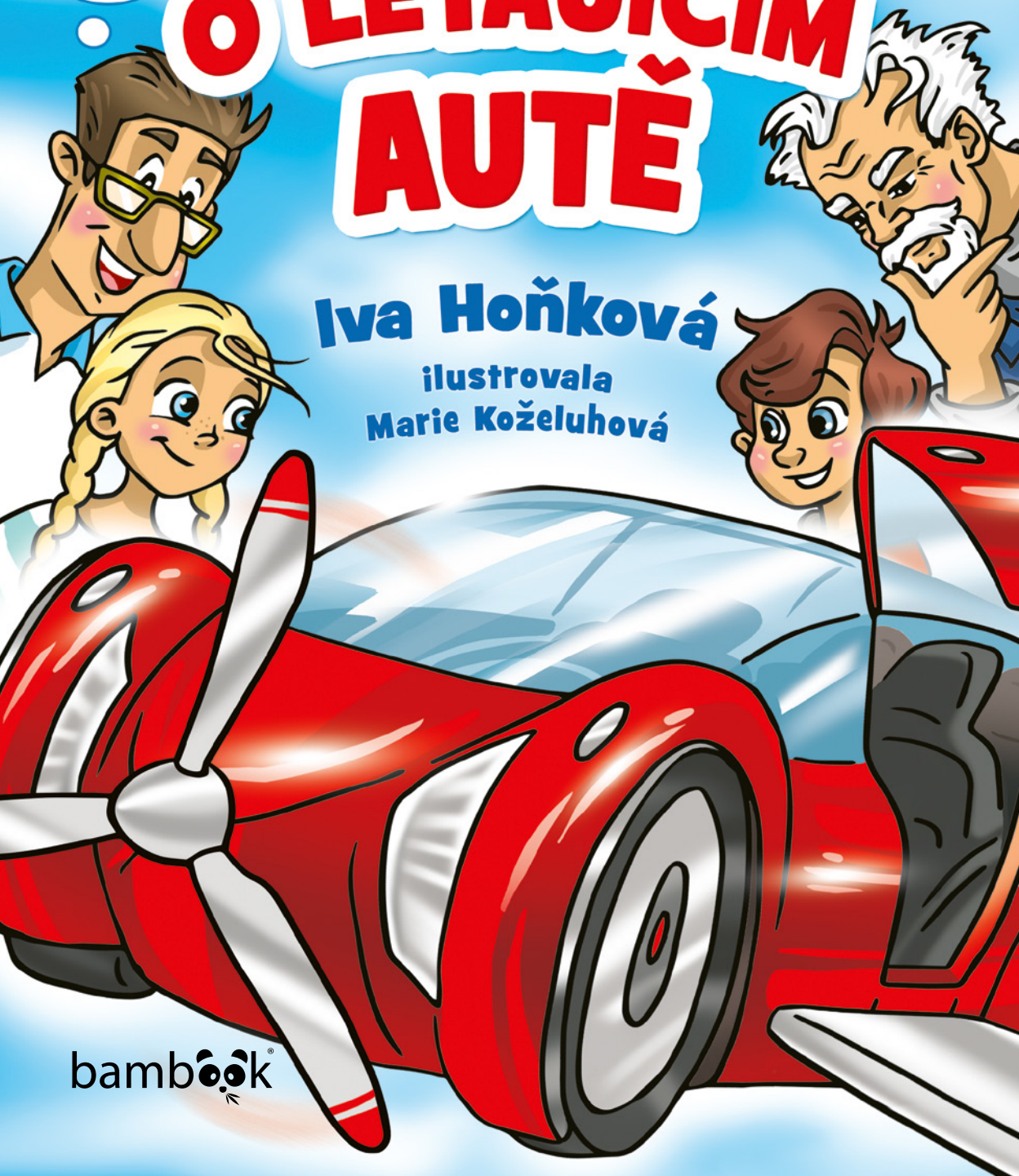

O LÉTAJÍCÍM AUTĚ

Iva Hoňková

ilustrovala
Marie Koželuhová

bambóok®

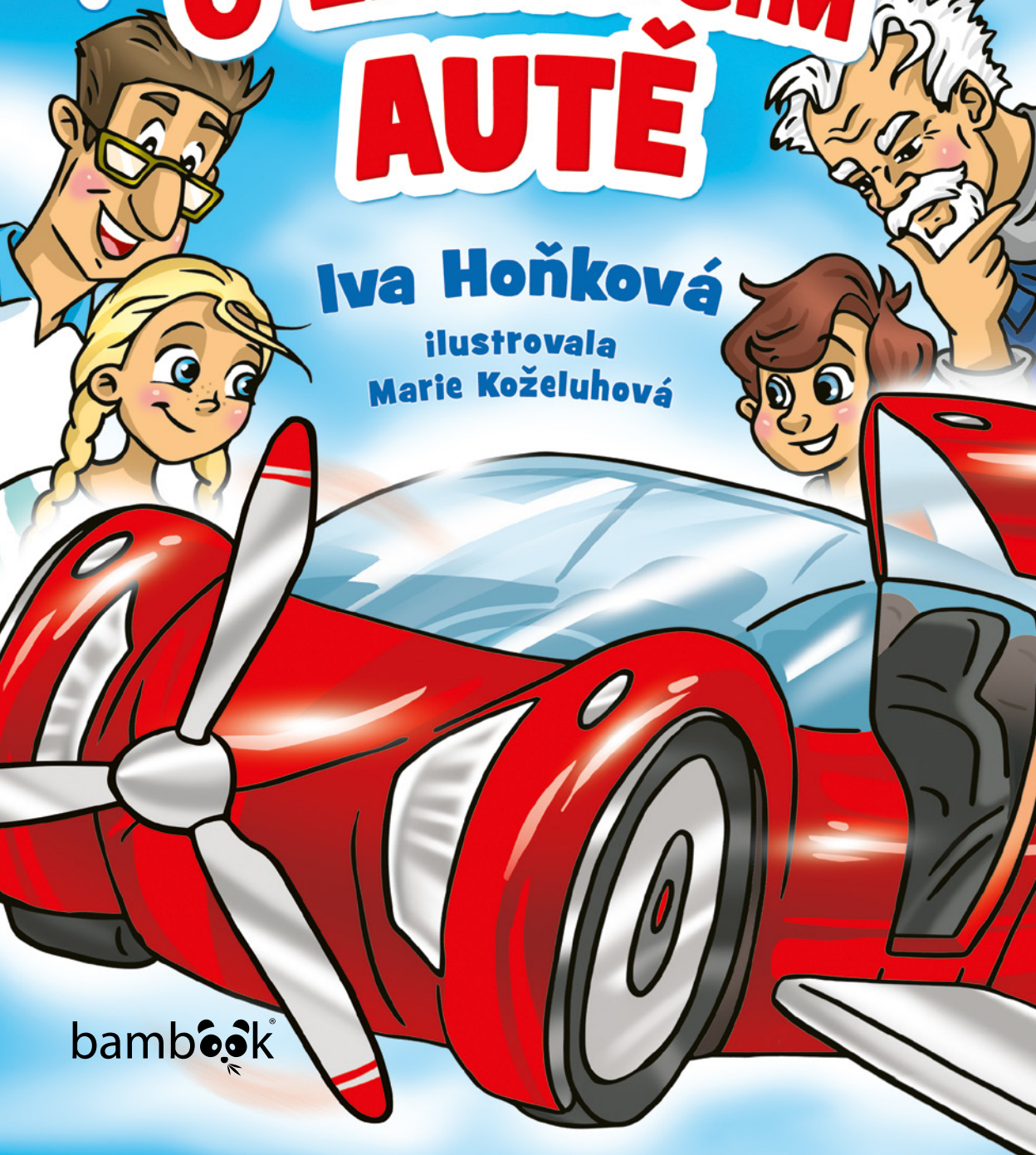
bambôk®

O LÉTAJÍCÍM AUTĚ

Iva Hoňková

ilustrovala
Marie Koželuhová

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Iva Hoňková

O létajícím autě

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 8634. publikaci

Ilustrace Marie Koželuhová

Odpovědná redaktorka Kateřina Kružíková

Grafická úprava Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 96

Vydání 1., 2023

Vytiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a.s., 2023

Cover Illustration © Marie Koželuhová, 2023

ISBN 978-80-271-6998-6 (pdf)

ISBN 978-80-271-3777-0 (print)

Obsah

Letní letecký tábor	7
Výcvik pro začátečníky	20
Setkání	26
Morava	32
Létající auto	44
Mezinárodní návštěva	51
Odhalení	61
Přiznání	72
Večer u pana Alberta	79
Papírové vlaštovky	84
Ve vzduchu	90

Letní letecký tábor

Bylo léto. Prázdniny byly v plném proudu a na malém travnatém letišti v západních Čechách začalo být živo. Přijížděla tam malá i větší auta a dva autobusy plné dětí. Ty s sebou všechny měly těžké batohy a kufry s oblečením.

„Tak tady teď budeme dva týdny tábořit,“ řekl hnědovlasý, desetiletý chlapec. Vystoupil z autobusu a rozhlížel se kolem. „Jsem zvědavý, kde budeme spát?“ otočil hlavu ke své stejně staré kamarádce.

„Já myslím, že v támhle těch chatkách,“ ukázala copatá dívka s blondatými vlasy a nosíkem posetým drobnými pihami na nízké budky, stojící v řadě kolem plotu letiště.

„Myslíš správně! To se mi líbí,“ zahřměl na ni vysoký muž. „Dovolte mi, abych vás tady přivítal. Jsem Jakub Holub,“ usmál se a vzal si do ruky notes: „Vaše jména, prosím?“

„Jindřich Novotný,“ odpověděl chlapec.

„Výborně! Máš chatu číslo 3. Můžeš se jít zabydlet,“ řekl a udělal si puntík do sešitu.

„Já jsem, prosím pěkně, Michaela Prokopová,“ špitla dívka.

„Skvělé!“ pokýval spokojeně hlavou pan Holub a udělal si další puntík. „Ty máš, Míšo, chatku číslo 4.“

„Proč nemůžeme bydlet spolu s Jindrou?“ dívka malinko svraštila obočí.

„Protože u nás jsou holky zvlášť i kluci zvlášť,“ vysvětloval pan Holub. „Ale nemusíš se bát. Sama v chatce nebudeš. Za chvíli se ti tam přihrne další slečna. Snad si spolu budete rozumět. Jste totiž jediné dvě holky v celém táboře,“ zubil se pan Holub.

„No nazdar!“ hvízdl Míša. „Holky vyloženě nesnáším. To bude peklo,“ obrátila oči v sloup.

„Jak to?“ podivil se pan Holub.

„Je s nimi nuda. Pořád jen fňukají, že se jim něco nelíbí, a nemám si s nimi o čem povídat,“ vysvětlovala. „S kluky je daleko větší zábava. Pořád se přehrabují v nějakých

strojích a přístrojích, ti větší pak v autech, motorkách a letadlech.“

„A tebe to taky baví?“ pan Holub vykulil oči.

„No samozřejmě! Jinak bych tady přece nebyla,“ křehla se Míša. „Akorát tady nevidím žádná letadla. Na to, že jsme ten letecký tábor,“ rozhodila rukama.

„Jen počkej zítra,“ smál se pan Holub a ukázal chatku, kam se má jít dívka ubytovat.

Když byly všechny děti zabydlené ve svých chatkách, jednotliví vedoucí si je rozdělili do skupinek a vyhlásili velký nástup u stožáru. Tam se s nimi ještě jednou přivítali a rozdali pokyny, aby děti věděly, co je během následujících několika dnů bude čekat.

„Rozcvička je v sedm hodin ráno,“ oznámil vrchní vedoucí celého tábora. Nebyl to nikdo jiný než sám pan Holub. „A ještě jedna velmi důležitá věc! Tam vzadu, za naším hangárem, kam budeme často chodit, je ještě jeden hangár. Prosím, aby se všichni podívali tím směrem. Snadno ho poznáte. Je velmi starý, dřevěný. Vidíte ho všichni?“ zeptal se.

Děti příkyvovaly, a tak pokračoval dál: „Do toho hangáru platí přísný zákaz vstupu! Nikdo se k němu nesmí ani přiblížit! Pokud se tak stane, budeme neprodleně informovat rodiče o porušení pravidel a odvezou si vás domů. Váš pobyt bude pro vás v tu chvíli ukončen.“

„A proč?“ zajímali se nejmenší kluci z první skupiny.

„Protože tam straší,“ mumlali ti větší.

„Prosím vás, klid, ano?“ opět se ozval hlas pana Holuba. „Nikdo tam nestraší. Jen je to nebezpečné místo. Ten hangár si koupil už před mnoha lety jeden postarší muž, vědec. Místní lidé o něm vypráví všelijaké historky a je pravda, že některé z nich jsou i malinko strašidelné.“

„Povídejte!“ prosily děti.

Vrchní vedoucí pokynul rukou, aby si všichni sedli kolem velkého ohniště. „Tohle letiště tady vybudovali lidé

před mnoha a mnoha lety,“ pustil se pan Holub do vyprávění. „Touha létat je stará snad jako lidstvo samo. První zmínky o létání jsou staré přes pět tisíc let. Kdo někdy četl historii létání, určitě se dočetl o králi Etanovi, který zachránil orla.“

„O tom jsem nikdy neslyšel,“ řekl Jindra.

„Tak zapálíme oheň, opečeme si špekáčky a asi vezme-me to moje vyprávění hezky od začátku,“ usmál se pan Holub a kývl na skupinové vedoucí, aby dětem rozdali opékačí vidličky a buřty.

„Stará báje vypráví, že v dávných dobách žil na zemi orel a had. Byli to přátelé, ale jen do té doby, než orel snědl hadovi jeho mláďata. Had se rozhodl, že se orlovi pomstí. Chvilí přemýšlel, jak to udělat. Nakonec mu poradil bůh slunce Šamaš, aby orlovi za trest zlámal perutě

a zavlekl ho do temné, hluboké díry pod zem. Což had také udělal. V té době žil poblíž král Kiš Etan. I on měl své trápení. Toužil po tom, aby se jeho manželce narodil syn. I jemu bůh slunce poradil. Řekl mu, aby zachránil a uzdravil zraněného orla. Král tak učinil. Vzorně se o něho staral, až se mu nakonec podařilo dravce vyléčit. Orel se pak s králem vznesl do oblak, aby mu pomohl najít vzácnou bylinu pro jeho ženu, díky níž by mu dala syna. Bylinu však nikdy nenašli, protože král neuposlechl orla, který mu radil, aby se během letu nedíval dolů. Králi Etanovi se při pohledu na zem zatočila hlava a spadl.“

„To je moc smutné,“ povzdechla si Míša. „Příběhy se špatným koncem nemám ráda.“

„Jak praví král Kiš Etan: člověk nemá nikdy zoufat a rmoutit se, protože smutkem stejně nezastaví běh událostí. Ten, kdo má moudré srdce, kráčí kupředu a doufá,“ pousmál se pan Holub. „Další, opravdu krásná pověst je o Daidalovi, řeckém staviteli a vynálezci, a jeho synovi jménem Ikaros, kteří společně jako první lidé vzlétli do vzduchu pomocí vlastnoručně sestrojených křídel.“

„O tom jsme se učili ve škole,“ řekla Míša. „A taky to skončí špatně, protože Ikaros neuposlechl rady otce, aby nelétal moc vysoko, když měli oba křídla slepená voskem. Vyletěl blíž ke slunci. Jeho teplem se vosk rozpustil a Ikaros se zřítíl do moře, kde utonul.“

„Tak jasně, chtěl flexit,“ přidali se do rozhovoru kluci z jiného oddílu.